

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.11.1966, sp. zn. 8 Co 306/66, ECLI:CZ:MSPH:1966:8.CO.306.1966.1

Číslo: 72/1967

Právní věta: K otázce nároku na slevu z ceny za opravu vozidla. Lhůty uvedené v § 3 odst. 1 vyhl. č. 18/1965 Sb. jsou lhůty maximální. V zákoně není opory pro závěr, že počátek běhu těchto lhůt je třeba počítat až od zaplacení zálohy objednavatelem.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 25.11.1966

Spisová značka: 8 Co 306/66

Číslo rozhodnutí: 72

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Prodlení dlužníka, Služby

Předpisy: 18/1965 Sb. § 3 odst. 1
§ 3 odst. 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 72/1967 sb. rozh.

K otázce nároku na slevu z ceny za opravu vozidla.

Lhůty uvedené v § 3 odst. 1 vyhl. č. 18/1965 Sb. jsou lhůty maximální.

V zákoně není opory pro závěr, že počátek běhu těchto lhůt je třeba počítat až od zaplacení zálohy objednavatelem.

(Rozsudek městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 1966, [8 Co 306/66.](#))

Žalobce dne 20. dubna 1965 předal žalovanému osobní vůz za účelem opravy a úprav karoserie vozu a olakování. Oprava byla dokončena dne 10. 7. 1965 a téhož dne si žalobce vozidlo převzal a práce s tím spojené mu byly vyúčtovány fakturou ze dne 10. 7. 1965 na 5882,- Kčs. Z této částky připadla na materiál částka 122,- Kčs.

Žalobce se žalobou domáhá zaplacení částky 1728,- Kčs jako slevy za opožděně provedenou opravu o 22 dnů, přičemž vychází z toho, že provedené práce byly účtovány částkou 5760,- Kčs a z toho 30 % slevy činí zažalovanou částku. Žalobce svůj návrh opírá o ustanovení § 3 vyhl. č. 18/1965 Sb.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 1728,- Kčs.

Městský soud v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Soud prvního stupně správně vycházel ze znění vyhl. č. 18/1965 Sb., která navazuje na občanský zákoník a je proto pro posouzení této věci výhradně rozhodná. § 3 odst. 1 cit. vyhlášky stanoví, že na lhůtě opravy se dohodne opravna s objednavatelem tehdy, není-li lhůta určena technickou normou. Dohodnutá lhůta generální opravy nesmí být delší než 70 dní u standardních skříňových vozidel a 58 dnů u ostatních vozidel, u celkových oprav skupin pak nesmí být dohodnutá lhůta delší než 30 dnů. Znění citovaného ustanovení nezanechává pochybnosti o tom, že třeba rozlišovat toliko mezi generálními opravami a opravami skupin. Z toho vyplývá, že pod tyto pojmy třeba podřadit také případné mezidruhy. Vzhledem k obsahu vyhlášky je pak nutno uzavřít, že lhůty v § 3 odst. 1 cit. vyhlášky jsou maximální. Obrana odvolatelova, že počátek běhu těchto lhůt třeba počítat až od zaplacení zálohy objednavatelem nemá ve vyhlášce opory. Ustanovení § 3, kde se mluví o lhůtách, nic takového nestanoví a podle § 7 cit. vyhlášky se u oprav vozidel provádí úhrada vždy za hotové až při převzetí vozidla v opravě.

Pokud jde o dobu, připadající v úvahu pro slevu podle § 3 odst. 4 vyhl. č. 18/1965 Sb., měl první soud ve výsledcích důkazního řízení plnou oporu pro závěr, že oprava byla provedena až za 80 dní po převzetí vozidla do opravy, poněvadž - jak již shora vysvětleno - nelze počátek této lhůty vázat na složení zálohy objednavatelem. Jestliže vůz byl převzat 20. 4. 1965 do opravy, která byla dokončena ž 10. 7. 1965, nelze uzavřít jinak, než že žalobci náleží 30 % sleva z ceny za výkon. Tuto slevu první soud správně vypočítal, neboť vycházel z ceny za opravu po odečtení žalovaným účtovaného spotřebovaného materiálu.